

TO SI ZKUS

SÉRIE
WAYLON
UNIVERSITY

ILSA MADDEN-MILLS

Autorka bestselleru Drahá Avo

TO SI ZKUS

Copyright © 2018 by Ilsa Madden-Mills

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zdenka Lišková, 2024

Cover photo © Wander Aguiar, 2024

Cover design © Adéla Korbelařová, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5167-9 (pdf)

ILSA MADDEN-MILLS

TO SI ZKUS

přeložila Zdenka Lišková

*Tato kniha je určena všem skvělým
a chytrým dívkám na světě. Zejména
těm, které milují něco z následujícího:
sexy fotbalisty, kočky, Hvězdné války,
Princeznu nevěstu, He-Mana, Šestnáct
svíček, Rošťáky, Hru o trůny, Deadpoola
a – to se rozumí samo sebou – koblihy,
sušenky a koláče.*

PROLOG

PRVÁK

DELANEY

Vítejte v Magnolii ve státě Mississippi, kde jsou sarančata velká jako dlaň a ledový čaj se podává s dvojitou dávkou cukru.

Taky se tu každoročně pořádá ten zatraceně nejlepší táborák na prestižní Waylonově univerzitě, který právě teď probíhá uprostřed bavlníkového pole.

Až na to, že...

Na téhle párty bych vůbec neměla být.

Je určená hlavně pro fotbalisty, atlety a populární lidi, a přesto jsem tady já, ubohá prvačka, a bavím se se svou temperamentní zrzavou spolubydlící Skye.

„Vidíš?“ řekne, když obě dorazíme k táboráku. „Není to lepší plán na sobotní večer než koukat na videa s kočkami? Co podnikneme nejdřív?“

Nervózně si povzdychnu. Od té doby, co jsem se přistěhovala ze Severní Karolíny, nutím se zkoušet nové věci. Klidně bych na ten seznam mohla zařadit i bláznivý vysokoškolský mejdan. „Co si sehnat něco k pití?“

Zatleská a nadšeně odpoví: „No jasně. Alkohol na dvou hodinách.“ Proplétáme se davem a míříme tím směrem, až nakonec dorazíme k baru, což je ve skutečnosti jen dlouhý skládací stůl plný láhví alkoholu, který tam někdo postavil. Popadnu fireball a naliju nám panáka. Sotva ho do sebe hodím a odložím kelímek, zamrazí mě v zátylku a po těle mi naskočí husí kůže.

Nechávám svůj pohled klouzat po davu, dokud se nezastaví na vysokém klukovi s tmavě blond vlasy, širokými rameny a namyšleným úsměvem. *No jasně*. Upřeně na mě zíral a teď, když jsem ho přistihla, zvedá ruku se skleničkou, aby naznačil přípitek, a trochu se pousměje.

Prudce zčervenám a upravím si tmavé brýle s kočičími obroučkami. Nejsem zvyklá na tak okatou mužskou pozornost.

Skye, která sledovala trajektorii mého pohledu, vyprskne část svého pití. „Panebože, víš, kdo to je?“

„Ne, ale asi bych měla,“ odvětim suše.

Zírá na mě s otevřenou pusou. „Vážně bys měla víc chodit ven.“

Očima zabloudím zpátky k němu, ale plynule pokračuju dál, aby to nevypadalo, že na něj zírá. „Tak kdo je pan Žhavý McParty?“ zeptám se.

„Jestli ho neznáš, nezasloužíš si to vědět. Ale je ŠÍLENĚ ŽHAVÝ. Něco jako Chris Hemsworth. Zkus si s ním zaflirtovat.“ Provokativně zakmitá obočím, protože moc dobře ví, že z nějakého důvodu nedokážu odolat výzvě. Obvykle jsem spíš zdrženlivá, ale výzva mi dává svolení být někým jiným.

Stejně jako fireball. Kopnu do sebe dalšího panáka.

„Budu ti nosit koblíhu každý den po dobu jednoho týdne, pokud si s ním půjdeš pokecat,“ dodá s koketním pohledem.

Tím si získala mou pozornost. „Ty s jedlými třpytkami?“

Ona přikývne a já po tom krasavci střelím pohledem. Naše oči se znova střetnou a něco mezi námi přeskočí. Jeho obličej je výrazný a pohledný a celkově působí mužně. Na jeho smyslných rtech se objeví úsměv a...

... přistoupí k němu dvě brunety – stoprocentně dvojčata –, každá z jedné strany. Chytí ho kolem pasu a on se na ně usměje. *Aha. Tak to bychom měli.*

Otočím se zpátky ke Skye a zamračím se. „Fotbalista. Nemám zájem.“

Zamává mi rukou před obličejem. „Líbíš se mu – viděla jsem mu to na očích.“

Uchechtnu se. „Nejspíš ho jenom bolelo břicho. Tvoje výzva se nepřijímá.“

Vtom zaslechneme, jak někdo z druhé strany volá naše jména. Když se otočíme, zahlédneme Marthu s tím jejím účesem à la helma, jak se k nám snaží dostat, což jí chvíli trvá, vzhledem k tomu, že má boty na vysokých podpatcích a upnuté šaty na ramínka. Opatrně si vybírá cestu davem, štouchá do lidí – někdy dost nevybíravě – a přitom se plně soustředí na nás. *No super.*

„Přichází protivná holka,“ zamumlám si podnosem.

Martha Burrowsová je taky v prvním ročníku a bydlí na stejném patře jako my. Znaly jsme se asi týden, když nám sebevědomě oznámila, že ji nemáme oslovovat jinak než *Muffin*, což je přezdívka, kterou si dala sama.

Prohlídne si nás a v její krásné tváři se objeví výraz nadřazenosti. „To jsem nevěděla, že vás na tuhle malou oslavu taky pozvali. Já teda znám ty správné lidi, takže jsem zvaná vždycky.“ Když si všimne mého outfitu, zděšeně couvne. „Co to máš proboha na sobě, šprtko?“

„Oblečení.“ V reakci na to, jak mě oslovila, ztuhnu a upravím si vypasované tričko s logem Hvězdných válek a skládanou červenou minisukni, kterou jsem si ušila z pánské košile. Dlouhé světle blondaté vlasy mám vyčesané do zvlněných culíků a trochu jsem to přehnala s třpytivými očními stíny a rudou rtěnkou. Není to typický vzhled pro WU, což naopak *je* cokoli opatřené monogramem, ale učím se ignorovat zdvižená obočí.

Skye, která v naší trojici funguje jako mírotvůrce, si odkašle a kývne hlavou na toho týpka, co na mě zíral. „Tady Delaney má ctitele, ale neví, kdo to je.“

Martha-Muffin se tím směrem podívá, a když za mými zády spatří onoho záhadného muže, vykulí oči. Věnuje mi podrážděný pohled. „To je Maverick Monroe, ty blbko. Je to ta největší fotbalová hvězda v Mississippi, letošní čerstvá posila. Podstatné je, že holky jako ty nejsou jeho typ – ani omylem,“ utrousí a rukou si přehodí přes rameno tmavě medovou kadeř.

Zaskřípu zuby. „Martho, jestli máš pocit, že mi záleží na tom, co si o mně myslíš nebo jestli jsem typ nějakého kvazi slavného fotbalisty, tak ti přeskočilo.“

Prísně semkne rty. „Jsem *Muffin*, a proč používáš tak divná slova? Co to vůbec znamená, *kvazi*?“ pokárá mě uštěpačně.

Skye na nás zírá, oči jako dva talíře. Nejspíš čeká, že si to s Marthou-Muffin konečně vyříkáme. Já nemůžu vystát ji a ona zase mě. Prostě se... nemusíme.

Jenže to není důvod, proč je Skye tak vykulená.

Ukáže prstem přes moje rameno a já to pochopím.

Rozrušil ji člověk, který stojí za mými zády, takže ho nevidím. Uvědomuju si, že mě to nutí nervózně kýchnout, ale *díkybohu* to nějak potlačím.

K uším mi dolehne chraplavý hlas. „*Kvazi znamená zdánlivě nebo údajně.* Myslí tím, že nejspíš nejsem slavný fotbalista, ale spíš takový, o kterém se hodně mluví, aniž by se o to nějak zasloužil.“

A sakra. Ten hlas je sytý a příjemný, s dostatečnou dávkou jižanského chrapláku, aby z něj holky omdlévaly. A taky zní skoro inteligentně.

Pomalů se otočím. Pan Vysoký Blondatý Fotbalista stojí přímo přede mnou s namyšleným úsměvem ve tváři.

Jak se sem, kruci, dostal tak rychle?

Znáte ten okamžik, kdy se všechno zastaví a další nádech je prvním ve zbytku vašeho života? Přesně tak si připadám teď, když na mě Maverick Monroe zírá svýma pronikavýma modrýma očima.

Sklopím pohled a spatřím jeho vyrýsovaný hrudník a tvrdé bicepsy.

Znova na něj pohlídnu a vidím ostře řezanou čelist, kterou lemuje krátké strniště. Všímám si tenké růžové jizvy, která mu protíná levé obočí, ale nijak mu neubírá na přitažlivosti.

Je dokonalý.

Je jako svěží vzduch.

Který bych teď zoufale potřebovala, protože nemůžu dýchat.

Usměje se, jako by mi četl myšlenky, a já se pokusím vzpamatovat. Někdo na něj zavolá jménem – je to dívčí hlas, takže nejspíš jedno z dvojčat –, ale on se ani nehne.

Očima klouže po mojí sukni, brýlích a rtech. „Otázka zní... jestli vůbec víš, co dělá dobrého fotbalistu?“

„Pěkné ruce?“

Zacukají mu rty. „Těžko.“

„Má rychlou koncovku?“ ušklíbnu se přidržle... což je u mě divné. Nevím, kdo to ze mě mluví, ale je to, jako by si moje pusa žila vlastním životem a říkala věci, které bych normálně neřekla.

Martě-Muffin při mojí poznámce zaskočí pití a Skye se na mě zazubí, očividně nadšená z toho, že jsem si získala pozornost někoho, kdo je na WU vysoce vážený.

Opřu si ruku v bok. „Otázka zní... proč potřebuju něco takového vědět?“

„Nepotřebuješ. Jediné, co potřebuješ vědět, je, že jsem nejlepší.“

Jeho arogance mě lehce zaskočí.

Kolem nás projde nějaký kluk a poplácá ho po rameni. „Drsný zápas minulý týden, Mave. Váliš.“

„Díky, kámo,“ kvituje Maverick kompliment a vyzývavě vystřčí bradu, přičemž ze mě ani na okamžik nespustí oči.

„Na jaké pozici hraješ?“ zjišťuju. „Rozehrávač?“

Ušklíbne se. „Střední obránce.“

„To zní stylově.“

Zasměje se.

Skye, která nám bez ostychu naslouchá, si zasněně povzdechne. „Jeho statistiky jsou nejlepší v zemi.“ Odkáše si. „T-to vím jenom proto, že je můj brácha tvůj velký fanoušek, přísahám.“

„Ahoj, Mavericku,“ řekne Martha-Muffin, a než k němu přistoupí, odstrčí mě svými ostrými lokty. „Vzpomínáš si na mě?“

Zadívá se na ni. „Ne.“

Martha-Muffin se rozzáří. „Minulý týden jsem byla u vás v pokoji s tvým spolubydlícím. Řekl jsi mi *ahoj*.“

Hezoun pokrčí rameny. „K nám chodí spousta holek. Nemůžu si pamatovat všechny.“

Ach. Můj. Bože. Je tak arogantní, ale líbí se mi, jak ji setřel.

Martha-Muffin zrudne a něco si zamumlá pod nosem. Vzápětí se otočí a našťavaně odkráčí. Díkybohu.

Koutkem oka vidím, jak se Skye taky vzdaluje a ukazuje mi palec nahoru.

Proč jako? Přece s ním nebudu flirtovat... nebo budu?

Rozhodně na něm něco je, něco, co mě vnitřně rozechvívá. Zvednu hlavu a uvědomím si, jak je vysoký. Musí mít aspoň metr devadesát.

Jeho pohled mi klouže po tváři. „Víš, že o našem slavném mejdanu u táboráku koluje legenda?“

„Vážně?“

V jeho pohledné tváři se blýskne bělostný úsměv. „Legenda praví, že na toho, komu dáš tady u ohně první pusu, už nikdy nezapomeš. Můžou uplynout celé roky, ale bude to jeho obličej, o kterém se ti bude zdát.“

„Kecy v kleci.“

Povytáhne úchvatné levé obočí. „Rád věřím legendám – koneckonců jsem jedna z nich.“

Uchechnu se. „Nejspíš to bude habaďůra, kterou si vymyslel nějaký nadržžený chudáček z bratrstva, protože se chtěl líbat se všemi holkami.“

Na chvíli se odmlčí, jako by přemýšlel, a pak přistoupí blíž, tak blízko, že vidím různé odstíny modré kolem jeho zorniček. „Můžu?“

Moje srdce udělá kotrmelec.

„Můžeš co?“ zeptám se tichým hlasem, i když moc dobře vím, na co se ptá. Moje tělo už se k němu naklání a chce to taky.

„Tohle,“ řekne a políbí mě. Je to téměř nepostřehnutelný dotek, při němž se jeho plné rty dotknou mých. Kontakt našich úst je elektrizující. Kůže mě horce zabrní.

Jako z dálky slyším, jak někdo volá jeho jméno. Je to žena a je naštvaná.

Nejspíš jedno z dvojčat.

Pocítím osten žárlivosti.

Ale nepodívám se tam. Odtáhneme se od sebe. Já na něj užasle hledím a on mi můj pohled oplácí. Kolem nás jako by všechno ztichlo, i když se nejspíš nic nezměnilo. Hudba stále hraje. Lidi si pořád povídají. Rozdává se pivo.

A přesto...

Jsme propojeni.

Dvě hvězdy na černém sametovém nebi.

Dvě lodě míjející se nocí.

Do háje, přestaň s těmi nesmysly.

„Co to bylo?“ ptám se celá bez dechu.

„Tvoje první pusa u táboráku. Teď už na mě nikdy nezapomeneš.“

A pak, než mě napadne nějaká odpověď, je pryč.

Dívám se, jak se vrací k dvojčatům, a cítím, jak se mě zmocňuje frustrace. Rozechvěle vydechnu.

Uplynou dva roky, než ho znova políbím.

KAPITOLA 1

DELANEY

Je valentýnský večer a můj společenský život je horší, než když jsem byla zobák s rovnátky na přípravce Williama Henryho v Charlotte v Severní Karolíně. Tehdy mi aspoň jeden šprt z matematické třídy věnoval hnědého plyšového medvídka a malou bonboniéru ve tvaru srdce plnou žluklých čokoládových bonbonů. Letos mám jen svoje zlomené srdce, láhev prvotřídní vodky a horor z osmdesátek.

Skye si užívá venku a já jí to přeju. Odešla z domu, ve kterém teď obě bydlíme, a dala si rande s Tylerem, svým klukem. A já tu dřepím v legínách, trápím se a brečím do popcornu.

Vysílám toužebné pohledy k telefonu a čekám, že mi zavolá nebo napíše někdo, komu na mně záleží... ale telefon mlčí a vysmívá se mi, zatímco já se vsakuju do odrbané hnědé kůže pohovky. Nerada se lituju, ale někdy na mě dolehne, že nemám žádnou rodinu, protože moje babička – člověk, který mě vychoval – zemřela těsně před mým odchodem na vysokou.

Bože. Jsem tak osamělá. Z deky, kterou mám přitaženou k obličeji, zavětrím vůni a přísahala bych, že jsou to zbytky kořeněného nádechu po kolínské mého bývalého přítele. Alex je střelcem speciálního týmu ve fotbalovém mužstvu WU a byli jsme spolu

od chvíle, co jsme se potkali na hodině literatury v prváku. Byl můj první. Člověk, o kterém jsem si myslela, že s ním strávím zbytek života, a poslední rok jsem tak trochu čekala, že mě požádá o ruku. Místo toho mě podvedl.

Napiju se Grey Goose přímo z láhve a zlostně se na ni podívám. Aspoň měl skvělý vkus na vodku.

Zvednu láhev do vzduchu a připíjím mu: „Šťastného Valentýna, Alexi, ať už jsi kdekoli. Doufám, že ti Martha-Muffin dopřeje, cos u mě nenašel – ideálně potlesk.“

Jo, moje úhlavní sokyně z prváku spala s mým klukem a nejhorší na tom bylo, že jsem je načapala v jeho pokoji na koleji.

Cítím, jak se do mě vkrádá ta známá melancholie způsobená samotou, a tak obracím pozornost zpátky k filmu. Z reproduktorů se ozývá strašidelná hudba, zatímco jakási dívka běží lesem a může si vykroutit hlavu, aby zjistila, jestli ji někdo nepronásleduje. Ve tváři má vepsanou čirou hrůzu.

Tenhle konkrétní film jsem si vybrala, protože mě k tomu vyprovokovala Skye, a já tak nějak tuším, že ve skutečnosti jenom chtěla, abych se během noci, kterou trávím o samotě, nějakým způsobem zabavila.

Strkám si ještě teplý popcorn do pusy. Vehementně ho žvýkám a sleduju, jak hrdinku na plátně náhle přepadne útočník statné postavy v masce. Vykřiknu – i když jsem věděla, že to přijde –, a jak sebou trhnu, vystřelím nadýchané bílé obláčky napukané kukuřice do vzduchu. Můj kocour Han Solo se postaví a zasyčí na mě, černobílou srst zježenou na všechny strany. Podařilo se mi zvednout ho z jeho pohodlné pozice na gauči.

„Promiň, mrňousku.“

Kašlu na výzvu. Přijmu její trest, který bude nepochybně vynalézavý. Když jsem naposledy prohrála, donutila mě postavit

se na stůl v jídelně a zvolat: „Můj mléčný koktejl láká všechny kluky na lep.“

Doplazím se pro dálkový ovladač a ztlumím to. Přemýšlím, jestli se bude počítat, když se budu dívat bez zapnutého zvuku. Vlastně se na to *dívám*, jenom bez těch krvelačných výkřiků a hudby, při které mrazí v zádech.

„Na *Šestnáct svíček* nebo *Rošťáky* se kouknu kdykoli, sakra – jsou to ty nejlepší kousky z osmdesátek,“ mumlám si pod nosem a přitom koukám na Hana. „Souhlasíš?“

Lehce nakloní hlavu. Chápe mě. Vím, že ano.

S povzdechem se posadím zpátky, skrčím si nohy pod sebe a opřu si hlavu o pohovku.

Píp! Na mobilu mi pípne zpráva a já se narovná, abych pro něj dosáhla na stůl.

Při pohledu na neznámé číslo se zamračím. Obvykle to bývají vlezlé reklamy nebo šmejdi... ale tohle je místní předvolba.

Čtu si zprávu. Čau, krásko. Jsem rád, že mám průkazku do knihovny, protože jsem si tě málem vypůjčil. Máš lékárníčku? Asi jsem se do tebe zabouchl a dost to bolí.

Dojde ke dvěma věcem najednou: napůl se zachechtám a napůl si odfrknu, takže dostanu záchvat kašle, ze kterého se ale rychle vzpamatuju. *Skutečně* jsem dneska dopoledne byla v knihovně. Stavila jsem se tam před hodinou pokročilé psychologie, abych pracovala na semináře, ale nevšimla jsem si, že by na mě někdo zíral. Moje nejlepší kámoška si určitě od někoho půjčila telefon a teď si ze mě utahuje.

Rychle vyťukám odpověď. Skye? Nemáš být náhodou na rande s Tylerem?

Je celkem možné, že mě lituje, a tak se na chvíli vytratil, aby mě zkontrolovala, a přitom použila Tylerův telefon.

Každou chvíli se mě zeptá, jestli se ještě dívám na Michaela Myerse.

Přichází další zpráva. Na rande nejsem a žádnou Skye neznám. Je stejně sexy jako ty?

Přestaň blbnout. Odpovídám. Trošičku jsem si cucla vodky... dobře, trošičku víc.

Jsem chlap. Přísahám na Ježíška.

Svraštím obočí. Je možné, že by to nebyla Skye? Ale kdo to teda je?

Odkud máš moje číslo? Ptám se obezřetně.

Před časem sis ve studentském centru pověsila inzerát na nástěnku do sekce *Hledám*. Viděl jsem tě a opsal jsem si číslo. A dneska jsem tě zase viděl v knihovně, takže to musí být znamení, že k sobě patříme. Chceš si to rozdat, zlato?

Zlato? Rozdat si to?

Co je to za namyšleného blba, pomyslím si. Jenže pak si vzpomenu, jak to bylo ponižující. Na můj inzerát, v němž jsem hledala tanečního partnera, který by se mnou chodil na hodiny salsy, nikdo neodpověděl. Naštěstí v tom inzerátu nebylo moje jméno (*jak trapné*), jen moje telefonní číslo. Už jsem ho chtěla stáhnout, ale mezi prací v knihovně a vyučováním jsem to nestihla. Když mě to s tou salsou napadlo, nebyla jsem v nejlepším rozpoložení. Při zpětném pohledu to zavání zoufalstvím holky, která byla nedávno podvedena a cítila se osamělá.

Zamračím se na telefon, jako by mě ten blbec na druhé straně mohl skutečně vidět.

Nejsem tvůj osobní tinder. Odpovídám a prsty mi stepují po displeji. Na obtěžování si najdi někoho jiného.

Následujících patnáct minut se nikdo neozve a já tupě zírá na televizi, aniž bych cokoli z filmu vnímala. V duchu

se probírám možnostmi, kdo mě mohl vidět, jak ten inzerát věším. Studentským centrem projdou denně stovky lidí, takže to mohl být kdokoli. Vybavuju si dnešní dopoledne a snažím se rozpomenout, jestli mě v knihovně někdo nesledoval, ale jako obvykle jsem se příliš soustředila na učení.

Asi bych si měla to číslo zablokovat.

Přichází nová zpráva.

Ahoj, promiň, omlouvám se. Já nejsem ten, co tě chtěl předtím tak trapným způsobem sbalit, nebo dokonce přefíknout. Ty zprávy ti poslal můj debilní kámoš. Vzal mi telefon a psal ti bez mého svolení. Už jsem mu ho sebral, takže buď v klidu, jo? Omlouvám se za nepříjemnosti a doufám, že najdeš partnera na tu salsu. Zatím.

Konečně zdvořilá zpráva – až na tu část, kde se se mnou loučí, protože já s ním ještě neskončila. Teď se chci dozvědět, co jsou ti dva zač. Tak trochu si myslím, jestli to není Alex. Možná si mě oťukává a zjišťuje, jestli už jsem se přes to přenesla. Posílal mi zprávy a chtěl si to se mnou vyříkat, ale já ho ignorovala. Tohle mi ale nepřípadá jako jeho styl.

Tak moment, stalkere. Kdo jsi?

Vteřiny ubíhají a já vidím, jak na displeji poskakují tečky, které mi prozrazují, že odpovídá. Představuju si ho jako smolaře z bratrstva, který na mejdanu odpadl jako první. A místo toho, aby mu kámoši nakreslili na čelo obří penis, ukradli mu telefon a psali náhodným holkám.

Jmenuji se Inigo Montoya. Zabil jste mi otce. Připravte se na smrt.

Tiše se zasměju kultovní filmové hlášce a trochu se uvolním. Dobře ty. Pochválím ho.

Máš ráda *Princeznu nevěstu*?

Jeden z mých nejoblíbenějších filmů. Dokonce mám tričko s Pomněnkou a Westleym. Odepisuju s odkazem na dvě hlavní postavy.

To si musím zapamatovat.

Proto mi píšeš na Valentýna? Aby sis pokecal o *Princezně nevěstě*? Tak moc jsi osamělý? Moje prsty se míhají po klávesnici. Pociťuju úlevu, že nejsem jediná, kdo je na svátek lásky jako kůl v plotě.

Píšu ti, protože se můj kámoš choval jako idiot. On to tak nemyslel, jenom ho napadlo, že nás dá dohromady.

Na tohle rozhodně nebudu reagovat.

Kde teď jsi? Na koleji? Na bratrské párty? Ve striptýzovém klubu mimo kampus? Probudil ve mně detektiva a já jsem odhodlaná zjistit, co je zač. Vybavuju si poněkud podivínského hubeného kluka, který se v knihovně potloukal v oddělení romantické beletrie. Když jsem kolem něj procházela, věnoval mi několik dlouhých pohledů.

Jsem v posteli. Odpoví.

Sám? Chovám se odvážněji než obvykle.

Jo. A ty?

S odpovědí váhám. Přece jen – mohl by to být sériový vrah, ale něco mi říká, že není, a já svým instinktům věřím.

Jen já, moje kočka, hororový film a láhev vodka. Tomu říkám stylový způsob, jak strávit den V.

Uběhnou aspoň dvě minuty – což je ve světě textovek ztraceně dlouhá doba – a já začínám přemýšlet, jestli jenom někam odešel, nebo jsem ho omrzela nadobro. Koušu se do spodního rtu a v duchu si vyčítám, že jsem toho na sebe prozradila moc, když mi pípne nová zpráva.

Nepřipadá ti ujetý, že si tu píšeme a ty přitom nevíš, kdo jsem?

A ty snad víš, kdo jsem já? Ptám se a posunu si kočičí brýle na nose. Jestli mě viděl, jak jsem ten inzerát věšela, tak nejspíš ano. Waylon není zase tak velká škola. Má něco kolem šesti tisíc studentů, takže je pravděpodobné, že jsme se už někdy viděli, nebo dokonce chodili na stejný předmět.

Jsi Delaney, studentka ze Severní Karolíny.

Rozbuší se mi srdce a já vnímám, jak mi letí puls nahoru. Naštěstí to jsou jenom základní fakta, která si o mně mohl zjistit na sociálních sítích.

Posílá další zprávu. Upřímně: myslím, že jsi nádherná. A taky se známe... tak trochu.

On si myslí, že jsem nádherná? Moje pošramocené ego je polichoceno. Střelím po Hanovi pohledem. „Je tu takové hor-ko, nebo to dělá ta vodka?“ Přimhouří oči a ladně odkráčí do kuchyně. „Chceš říct, že jsem to přehnala?“ volám za ním, ale on mě ostentativně ignoruje a ani se neotočí.

Zadívám se na telefon a přemýšlím, co ještě napsat. Asi bych to měla ukončit, ale cítím ke svému novému parťákovi zvláštní pouto.

Proč bych si nemohla psát s cizím klukem?

Chci to.

Tak to udělej, Delaney. Povzbuzuju se v duchu.

Jsi tam ještě? Ozve se jako první. Nezašel jsem moc daleko? To se mi stává. Měl bych se ti předem omluvit za všechno, co se chystám říct nebo udělat.

Nemyslím, že zašel moc daleko. Spíš ve mně vzbudil zájem. Řekneš mi, kdo jsi?

Nabušený sportovec.

Obrátím oči v sloup. Takže máš na WU sportovní stýpko? Jo.

Sakra. Srdce mi trochu zaškobrtne a hned se prudce rozletí – je pravděpodobné, že se zná s Alexem. Sportovní koleje se nacházejí na západní straně kampusu a bydlí tam většina sportovců. Hráči amerického fotbalu, baseballisti a zápasníci obývají jednu část Byrdovy koleje, zatímco fotbalisti, volejbalisti, tenisti a ostatní sportovci tu druhou.

Našpulím rty. Jaký sport? Právě jsem pustila k vodě jednoho fotbalistu.

Ber to jako moje tajemství, ale jestli potřebuješ jméno, můžeš mi říkat He-Man.

A já budu She-Ra?

Jeho odpověď je rychlá. Proboha, jen to ne – byli to sourozenci. Vyber si jiné jméno, nějaké, které se k tobě hodí.

A k tobě se hodí He-Man? Píšu. Žiješ na hradě Grayskull? Bojuješ se Skeletozem?

To si piš. Denně mu nakopávám zadek.

Usměju se. Nějak moc to žereš, ne? Začínám si myslet, jestli nejsi blázen.

Prostě si vyber.

Princezna Leia.

Skvělý. Pochválí mě. Představuju si tě s obřími drdoly na uších.

Uchechtnu se. Představuju si tě jako svalnatého blondáka s mozkem velikosti vlašského ořechu.

Nenech se zmást stereotypy o hloupých sportovcích.

A ty by ses neměl nechat zmást stereotypy o tichých holkách. Jsem horkokrevná žena a mám svoje potřeby. Bože. Nemůžu uvěřit, že jsem to právě napsala. Znova si loknu vodky. HLAVNĚ jsem chtěla napsat, že už nechodím se sportovci, především s fotbalisty. *Sakra, to vyznělo blbě.* Je jasné, že už musím přestat psát.

Neodpovídá, a tak se zatoulám v myšlenkách.

Je to fotbalista? Tím by se vysvětlovalo, proč mi neřekl svoje jméno. Kluci v týmu dodržují přísné bratrské pravidlo, podle kterého platí, že si nemají začínat s bývalkami ostatních hráčů.

Rozhodnu se změnit téma. Moje spolubydlící mě vyzvala, abych se dneska večer koukala na horor – úplně sama. Byla jsem dost vyděšená.

Máš ráda výzvy? Zeptá se.

Mám. Nutí mě opouštět komfortní zónu. Obvykle mi připadá hloupé něco takového říkat, ale je snadné říct to *jemu*, protože ho neznám. Začínám chápat, co je na anonymitě tak přitažlivého.

Zaslechnu Hana mňoukat u zadních dveří. Sice má v prádelně záchod, ale rád se pochlapí a čas od času si obejde dvorek, aby si označoval teritorium. Radši chodím s ním, protože moje poslední kočka před rokem zmizela a já z toho byla úplně zničená.

Hele, už budu končit. Oznamím svému tajemnému dopisovateli. Musím se postarat o kočku.

Počkej, neříkala jsi, že přijímáš výzvy?

Jasně.

Tak já tě vyzývám, aby sis o mně dneska v noci nechala zdát.

Cože? Proč? Ptám se a můj tep znova vyletí.

Protože já si nechám zdát o tobě.

Aha. Skousnu si ret a nervózně ho žvýkám. A bude to smyslný sen?

Chtěla bys?

Ano.

Moje tělo ožívá. Všechny smysly se probouzejí. Už je to celá věčnost, kdy mě někdo naposledy políbil nebo mi způsobil vnitřní chvění.

Vyťukávám: Potřebuju víc podrobností, jestli si tě mám představit. Zvlášť když nevím, kdo jsi.

Víš, že jsem sportovec, jsem blondák a rád se oháním svým mečem.

Uchichtnu se. Kde se v tom snu nacházíme? V jakém prostředí. Potřebuju informace.

Chvíli to trvá, než konečně odpoví. Na mejdanu bratrstva. Všichni ostatní jsou dole a my dva nahoře, v prázdné koupelně.

To jako vážně?

Je to moje fantazie, princezno Leio. Tak poslouchej.

Fajn. Co děláme? V místnosti je najednou nějak tepleji. Při psaní se mi potí prsty. Představuju si sebe a temnou postavu muže v malé stísněné koupelně. Svírá můj obličej v dlaních, dívá se na mě a palcem mi přejíždí po rtech. Líbá mě na krk a z jeho doteků mě brní kůže.

Jsem z toho tak rozrušená, že si musím poposednout. Prsty se mi nervózně chvějí nad displejem.

Co myslíš? Opáčí.

Líbáme se?

Víc.

Do háje. Druhá meta?

Víc.

Homerun? Posílám po malé pauze s pocitem lehkovážnosti. Dost se to vyhrotilo a zítra toho budu nejspíš litovat, ale pro teď je mi to jedno.

Děláme to u zdi, princezno Leio – vášnivě. Tak jak to mám rád.

Představuju si to, malá koupelna rozpálená naší blízkostí. Moje tělo se prohýbá proti němu. Sotva si stačil stáhnout džíny a už je ve mně. Klouže dovnitř a ven a já sténám...

Sakra. Tohle se mi úplně vymklo z rukou. Moje emancipované já protestuje, ať si jde vášnivě přirážet s jinou, ale... *bože*, mně se ta představa líbí. Srdce mi buší jako o závod.

Jsi tam ještě?

Odepisuju. Už musím končit.

Jak si přeješ.

Odhodlaně vypnu telefon a odhodím ho na gauč. He-Man nebo Nabušený sportovec nebo jak si vlastně říká, je problém. Ještě chvíli zírám na telefon, ale pak se vrhnu do kuchyně, abych vypila sklenici ledové vody.

KAPITOLA 2

DELANEY

Když vyběhám z kavárny studentského centra, mám šílené zpoždění. Na sobě mám černou vypasovanou péřovku North Face a s tím obrovským batohem na zádech jsem trochu nestabilní. V jedné ruce svírám velký kelímek s kávou a v druhé koblihu; obojí mi má dodat nezbytné sladké povzbuzení a zároveň je to nejlepší část mého rána, zvlášť když musím dojít na hodinu až do nejvzdálenější budovy kampusu.

Se skloněnou hlavou proběhnu skleněnými dveřmi hlavního vchodu a můj pohled se zastaví na stříbrném porsche, které se skřípěním brzd zastavuje na prémiovém parkovacím místě nedaleko vchodu.

Bože. To je Alex a já se s ním nechci bavit.

Zatnu zuby a ustoupím o krok zpátky do stínu portika. Doufám, že se mi podaří uhnout doprava a minout ho dřív, než mě zahlídne. Ačkoli mi neustále posílá zprávy, že se chce sejít, nejsem na to připravená. Dokonce se už několikrát objevil u mých dveří, ale já mu buď neotevřu, nebo mu Skye řekne, že tam nejsem.

Jsem ten největší smolař na světě, protože než se stihnu otočit, jeho hnědé oči si najdou můj obličej. Zarazí se a lehce zčervená.

Možná je to z chladu, který se tu při pondělním ránu stále drží, nebo je v rozpacích. A má proč. Vzpomínám si, jak mi dal na naše první výročí prstýnek a vykládal, jak se nemůže dočkat, až mi nasadí opravdový zásnubní prsten. Jeho slova zřejmě neměla žádnou váhu.

Nejistě zvedne ruku, jako by mi chtěl zamávat, ale pak ji spustí a opře si ji o nohu.

Kruci. Na tuhle konfrontaci teď nemám. Když jsem ho přistihla při nevěře, málem mě to zabilo.

Otočím se a vyrazím po chodníku, abych se od něj dostala pryč.

Jeho hlas mě pronásleduje v připomínce tónu, který mi dříve způsoboval slastné mrazení. „Hej, Delaney! Počkej.“

Ne. Nezastavím se bez ohledu na to, jak moc bych ho chtěla seřvat. Moje conversky polykají metry a já zírám na svoje tkaňky. *Prostě jdi dál, prostě jdi dál –*

Mlask!

Narazím přímo do mužského těla, které voní něčím, co nedokážu pojmenovat, něčím... exotickým a temným.

V tom krátkém okamžiku zachytím pouze to, že je vysoký – možná metr devadesát – a má hrudník z oceli. Moje káva proletí vzduchem a přistane vzhůru nohama v křoví, které lemuje chodník. Zakleju. Ještě jsem se ani pořádně nenapila, protože byla příliš horká.

Pak, když už si myslím, že se mi podařilo uchovat koblihu v bezpečí, se mi zamotají nohy a já znova narazím do blondátego vikinga a přilácnu mu ji na širokou hrud'

„Zatraceně,“ je chraplavé slovo, které utrousí, když mě chytí za ramena. Jeho sevření je pevné a rozhodné, aniž by bylo obtěžující. Jako by si byl naprosto vědom svojí síly a já byla v jeho rukách

pouhým chomáčkem – no, možná ne úplně bavlnky. Měřím metr sedmdesát pět a dokážu si poradit i s velkým chlapem.

„Mohla bys dávat pozor, kam jdeš, prosím tě?“ řekne a do jeho tónu prosákne špetka podráždění.

„To ty jsi do mě vrazil,“ opáčím. Sice to není pravda, ale jsem naštvaná.

Zvednu hlavu a střetnu se s pronikavýma modrýma očima. Po celém těle se mi rozlije horko. Jsou jasné a hřejivé a kolem duhovek v nich prosvítá šedá, což jim dodává ocelový nádech. Když se na mě podívá, zamrká. Pohledem přejíždí po mém ledabyly vyčesaném drdolu, péřové bundě a legínách. Moje oblečení nedělá bůhvíjaký dojem a taky nejsem nalíčená, až na zběžné použití lesku na rty a pár tahů řasenkou. A moje obočí už vážně potřebuje úpravu. Zastrčím si uvolněný pramen blond vlasů za ucho a v duchu zasténám. Nejen že natrefím na mého bývalého, ale ještě ke všemu hned potom vrazím do nedostižného a záhadného Mavericka Monroea.

Moje první vzpomínka na něj je ta z podzimního táboráku v prváku. Přišel tam s dvojčaty, po každém boku jedno, ale nějakým záhadným způsobem se stalo, že políbil *mě*, a přitom blouznil o nějaké legendě, podle níž na člověka, kterého políbíte u svého prvního táboráku na Waylonu, nikdy nezapomenete.

To určitě.

On na mě očividně zapomněl a já na něj svým způsobem taky, protože jsem potkala Alexe, který byl v té době milý a laskavý. Ne ten hnusný podvodník, jakým je teď.

Někde vpovzdálí za svými zády slyším Alexův hlas, jak volá moje jméno, ale bojovník přede mnou si ukradl veškerou mou pozornost. Maverick je jediný fotbalista, bez kterého by se náš tým neobešel. Naše obrana plná tvrdých svalovců a mužné síly

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***To si zkus.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.